

regnelig principiel Betydning, og som virkelig, hvis det godkendes, vil være den alvorligste Hindring for ethvert Fremskridt paa disse Omraader.

Jeg vil altsaa indtrængende opfordre det høje Tings Medlemmer til ogsaa at stemme imod Mindretallets Ændringsforslag Nr. 10. Bortset fra de principielle Betænkkeligheder vil Kravet om Erstatning andrage et større Beløb end Mindretallets Jernbaneskyld. Der vil muligvis ikke blive Tale om Tilskud fra de nye Baner til Stat og Kommune, men derimod om yderligere Bevillinger til disse Jernbaneanlæg for dermed at kunne dække de Erstatningskrav, som i stor Mængde ville fremkomme. — Hermed skal jeg slutte og derefter høre, hvad det ærede Mindretals Ordfører har at bemærke til mig.

Tolderlund: Forinden Mindretallets Ordfører skulde have Ordet, var jeg indtegnet som Taler, og jeg havde for Resten haabet, at Mindretallets Ordfører kunde have faaet Lejlighed til at udtale sig før mig. Da dette ikke har ladet sig gøre, vil jeg da først udtale, at jeg forstaar ikke den Frygt, der kommer til Orde dels i Betænkningen, dels nu i Ordførerens Udtalelser om den ganske upaalidelige Maade, hvorpaa en Erstatning vilde blive ansat, naar Ansættelsen først sker, efter at en Værdistigning er konstateret, enten gennem Salg eller ved Udleje eller paa anden Maade. Jeg mener i Modsætning dertil, at man gennem Købekontrakter, Lejekontrakter og andet lignende Materiale netop vil kunne tilvejebringe et særdeles paalideligt Grundlag for Ansættelsen af Værdistigningen. Det ærede Medlem nævnedes forskellige Eksempler, men jeg forstod blandt andet ikke ganske det Eksempel, han anførte om den Ejendom, som var ansat til 50,000 Kr., men som kun blev udbragt til 44,000 Kr. Jeg mener netop, at der her ligger et Bevis for, hvorledes en Skyldsætning kan være, forinden et Salg finder Sted. Det vil altsaa være saaledes ved denne Skyldsætning, at den paagældende Ejer i en Aarrække — som den ærede Ordfører udtalte, i 50 Aar — har svaret en Ejendomsskyld, som der ikke har været noget virkelig godt Grundlag for. Nej, det, det efter min Mening kommer an paa, er at finde Forskellen mellem den Ejendomsskyld, som er ansat, før Jernbanen blev anlagt, og den højere Værdi, der senere konstateres enten gennem et Salg eller ved forøget Indtægt, ved Udleje eller paa anden Maade. Det er paa dette

Grundlag, en Jernbaneskyld bør og maa hvile. Det andet Grundlag er saa løst og upaalideligt, at jeg, som jeg tidligere har udtalt, paa ingen Maade kan give det min Tilslutning. Jeg forstaar heller ikke Udtalelsen i Betænkningen om, hvad der kan resultere af Misligheder, naar man ikke i Forvejen har konstateret eller ansat Ejendomsskylden ved Vurdering. Det forekommer mig at være grebet noget ud af Luften . . .

Formanden: Jeg maa anmode ærede tilstedeværende om ikke ved Samtale at forstyrre Taleren eller dem, der ønske at følge Talerens Udtalelser.

Tolderlund: Som udtalt før har man her et Grundlag, hvorpaa man kan ansætte en Skyld. Der staar i Betænkningen, at man kan have Ejendomme, der betragtes som Spekulationsobjekt. Er det da rimeligt, at en Mand, der har Lyst og Raad til at beholde en Ejendom, for at undgaa Jernbaneskyld skal nødsages til at omsætte denne? Nej, det maa han dog være raadig over. Det er da ret urimeligt, at denne Mand, naar han beholder denne Ejendom og ikke selv har yderligere Fordel af den — den ligger paa samme Maade, som før Jernbanen blev anlagt —, i en lang Aarrække skal betale Jernbaneskyld.

Den ærede Ordfører udtalte sin Forundring over Ændringsforslag Nr. 10 og søgte ved mange forskellige Eksempler at vise, hvor aldeles urimeligt dette Ændringsforslag er, han betegnede det som en Dekoration, hvad det i Virkeligheden ikke er. Han brugte disse Udtalelser, fordi Mindretallet har fundet det rimeligt og logisk, hvad den ærede Ordfører saa stærkt benægtede, at naar man forlanger Jernbaneskyld af en Ejendom, der ved Jernbaneanlæg forøges i Værdi, saa maa de Ejendomme, som derved væsentlig forringes eller endogsaa aldeles ødelægges, have en Erstatning. Den ærede Ordfører nævnedes et Eksempel med en Vognmand. Jeg vil nævne f. Eks. en Kro eller en Forretning, som maaske har eksisteret i en lang Aarrække, og som ødelægges ved, at der dannes nye Forretninger ved den nye Jernbanestation. Er det ikke rimeligt, at en saadan Forretning faar nogen Erstatning? Selvfølgelig er det aldeles ikke Mindretallets Mening, at ethvert Erhverv skal have Erstatning for det Tab, som dets Indehaver personlig lider, men med Hensyn til en Ejendom, hvortil Erhvervet